

Črez polje gre.

Med drevjem — si čul plahutanje,
šum splašenih kril skozi gaj?
Vse najine ure nekdanje,
noči čarobnih sanje,
vse hrani še ljubi kraj.

Poglej: tam dalja sinja,
kot da se pne v nebó —
se tvoja misel spominja,
kak dan se v škrlat zagrinja,
in rož, ki o kresu cveto?

V življenja najvišji slasti
dva cveta: radost, bolest
iz ene mladike — strásti
obenem sva videla rasti
in bila sva srečna do zvezd.

V očeh sem tvojih iskala,
spoznala ves pogum,
zato se nisem bala,
ko vsa sem trepetala
kot zdaj — o čuješ ta šum?

Šla je črez polje zase
in mislila tako,
še enkrat žila čase
in pila znane glase,
kot on bi hodil z njo . . .

Oton Zupančič.